

Arrest

nr. 198 658 van 25 januari 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. CARUSO
Chaussée de Liège 624
5100 NAMUR

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 september 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. CARUSO verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker vraagt op 4 augustus 2017 de erkenning van de hoedanigheid als vluchteling aan. Uit een vingerafdrukkenonderzoek is gebleken dat de vingerafdrukken van verzoeker op 1 april 2012 in Timisoara (Roemenië) en op 3 augustus 2017 in Madrid (Spanje) werden geregistreerd, telkens in het kader van een asielaanvraag.

1.2. Op 12 september 2017 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Spaanse en Roemeense autoriteiten. De Spaanse autoriteiten verklaren zich op 18 september 2017 akkoord met de terugname van verzoeker in toepassing van artikel 18, 1, b) van de Dublin III-verordening.

1.3. Op 20 september 2017 besluit de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : A. (...)

voornaam : M. (...)

geboortedatum : 28.02.1990

geboorteplaats : Tyr

nationaliteit : van Palestijnse oorsprong (niet-erkend)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Spanje toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 04.08.2017 asiel in België. De betrokkene legde geen reis- of identiteitsdocumenten voor.

Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene, voorafgaand aan zijn in België ingediende asielaanvraag, op 01.04.2012 in Roemenië (Timosoara) en op 03.08.2017 in Spanje (Madrid) geregistreerd werden, telkens in het kader van een asielaanvraag.

De betrokkene, van Palestijnse oorsprong, werd gehoord op 30.08.2017 en verklaarde dat hij Libanon op 22.07.2017 verliet om met het vliegtuig via Turkije naar Spanje te reizen. Gevraagd naar de documenten waarmee hij reisde, gaf hij aan dat hij geen documenten had, maar dat hij door mensen die op de luchthaven werkten geholpen werd om op te stappen. Hij gaf aan dat in de luchthaven van Istanbul ze met een paar mensen waren die gesmokkeld werden en ze geholpen werden door mensen die op de luchthaven werkten. We merken op dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 01.04.2012 in Roemenië en op 03.08.2017 in Spanje geregistreerd werden in het kader van een asielaanvraag. De betrokkene maakte aanvankelijk enkel melding van de registratie van vingerafdrukken in Spanje, maar na confrontatie met het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek, beaamde de betrokkene dat hij in 2012 een asielaanvraag indiende in Roemenië. Hij gaf aan dat zijn problemen tijdens zijn asielprocedure opgelost waren en hij eind 2012 naar Libanon gerepatriëerd werd. Hij gaf aan dat zijn vingerafdrukken bij aankomst in Madrid eveneens geregistreerd werden, maar ontkende er een asielaanvraag te hebben ingediend. Hij gaf aan dat hij verplicht werd zijn vingerafdrukken te laten registreren, maar dat dit enkel op papier en niet op een computer was en hij begrepen had dat dit niet voor een asielaanvraag is. Hij verklaarde dat hij 8 dagen in een hotel in Madrid verbleef alvorens met een bus naar Frankrijk te reizen om van daaruit onmiddellijk met een taxi naar België door te reizen. In België diende de betrokkene op 04.08.2017 een asielaanvraag in.

Op 12.09.2017 werd een terugnameverzoek gericht aan zowel de Roemeense als de Spaanse autoriteiten. De Spaanse autoriteiten stemden op 18.09.2017 met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 in met de terugname van de betrokkene.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat hij voor België koos omdat hij hoopt er bescherming te krijgen. De betrokkene gaf aan bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Spanje omdat hij in België wil blijven omdat dit land hem beschermt en er in Spanje geen bescherming is voor Palestijnen. Hij gaf aan dat hij er niet beschermd werd. Hij gaf aan dat het van in begin zijn intentie was om asiel aan te vragen in België en hij bang is dat Spanje hem zou repatriëren en hem geen bescherming zou bieden. Hij gaf aan ook bang te zijn er op straat te belanden.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België asiel te kunnen vragen betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaarde geen in België verblijvende familieleden te hebben. Wel maakte hij gewag van een in Zweden verblijvende zus, tante en oom.

We wijzen er bovendien op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de

Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor de mogelijkheid kreeg gewag te maken van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Spanje die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zoals vermeld, gaf de betrokkene aan bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Spanje, omdat hij in België wil blijven omdat dit land hem beschermt en er in Spanje geen bescherming is voor Palestijnen. Hij gaf aan dat hij er niet beschermd werd. Hij gaf aan dat het van in begin zijn intentie was om asiel aan te vragen in België en hij bang is dat Spanje hem zou repatriëren en hem geen bescherming zou bieden. Hij gaf aan ook bang te zijn er op straat te belanden.

We merken vooreerst op dat de betrokkene zich uitdrukte in algemeen vage bewoordingen, door te stellen dat hij in Spanje niet beschermd werd. De betrokkene kon niet specificeren op welke wijze Spanje hem niet kon beschermen en we wijzen er ook op dat de betrokkene zelf verklaarde dat hij in Spanje geen asielaanvraag indiende en ook die intentie niet had. Ons inziens kan niet tegelijk worden gesteld dat men geen vraag om internationale bescherming indiende in Spanje en Spanje hem die bescherming niet bood. We wijzen er op dat uit het vingerafdrukkenonderzoek bleek dat de betrokkene er op 03.08.2017 effectief een asielaanvraag indiende en de betrokkene derhalve weldegelijk de mogelijkheid kreeg van de Spaanse autoriteiten om internationale bescherming te vragen. Dat de betrokkene reeds na 8 dagen, nog tijdens zijn lopende asielprocedure, het land verliet en derhalve nog geen internationale bescherming kon verwerven, kan de Spaanse autoriteiten ons inziens niet euvel worden geduid.

Bovendien wijzen we er op dat de betrokkene stelde dat hij bang is dat hij door Spanje gerepatrieerd zal worden en hem geen bescherming zou bieden. De betrokkene spreekt in louter hypothetische termen en wachtte het resultaat van zijn asielaanvraag niet af, wat - opnieuw - de Spaanse autoriteiten bezwaarlijk euvel kan worden geduid. Daarnaast wijzen we er op dat negatieve beslissingen en het opdragen terug te keren naar het land van herkomst onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Spanje kent verder onafhankelijke beroepsinstanties inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

We merken verder op dat Spanje de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Spanje onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene

voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de asielaanvraag van de betrokkene niet met de nodige objectiviteit en expertise zullen onderzoeken en de minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

We merken ook op dat Spanje op 18.09.2017 instemde met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. Dit betekent dat de Spaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen kunnen aanvatten of hervatten indien de betrokkene dat wenst. De Spaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Spanje in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming. In verband hiermee verwijzen we naar het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database (Magdalena Queipo de Llano, Jennifer Zuppiroli, "Asylum Information Database - National Country Report - Spain", up to date tot 31.12.2016, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) waarin duidelijk wordt gesteld dat personen in wiens geval Spanje zich verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van de asielaanvraag worden toegelaten tot de procedure en toegang hebben tot rechtsbijstand en gezondheidszorg. De betrokkene zal in zijn hoedanigheid van asielzoeker een machtiging tot verblijf van minstens zes maanden verkrijgen (pagina 15). Alle asielzoekers hebben in alle fasen van de procedure recht op kosteloze juridische bijstand (pagina 22). Asielzoekers hebben toegang tot gezondheidszorg (pagina 47) en kunnen na zes maanden procedureverloop werken (pagina 46). Verder wordt in bovenvermeld rapport bevestigd dat alle verzoekers voor internationale bescherming aanspraak kunnen maken op bijstand en op opvang (pagina 39).

Daarnaast wijzen we er op dat de betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde inzake zijn gezondheidstoestand verklaarde dat alles goed is, dat hij enkel een beetje stress heeft. We merken daarnaast op dat de betrokkene tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Spanje zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Spanje niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen.

Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Spanje, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoont dat personen, die aan Spanje worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat bepaalde opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de behandeling van immigranten in Spanje in de meest ruime zin en betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We zijn van oordeel dat uit een algemene analyse van het voormelde actuele AIDA-rapport niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Spaanse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die

vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Spaanse autoriteiten."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 51/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3.2, 10 en 18 Dublin III-verordening, de artikelen 3 en 8 EVRM. Er zou tevens sprake zijn van een manifeste beoordelingsfout en overmacht.

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de ongegrondheid van de aanvraag wordt besloten.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.3. In een eerste onderdeel betoogt verzoeker dat België zich op basis van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 17 van de Dublin III-verordening verantwoordelijk kan verklaren voor de behandeling van zijn asielaanvraag.

In de mate verzoeker betoogt dat een lidstaat een asielaanvraag op basis van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 17 van de Dublin III-verordening kan behandelen, ondanks het gegeven dat een andere lidstaat overeenkomstig voormelde verordening verantwoordelijk is, kan de Raad slechts vaststellen dat deze artikelen dit inderdaad voorschrijven. Verzoeker kan echter niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat deze artikelen zouden impliceren dat om die reden alleen al België in casu de verantwoordelijke lidstaat is. Verzoeker toont met geen enkel concreet element aan waarom België de asielaanvraag, in tegenstelling tot Spanje dat overeenkomstig artikel 18, 1, b) van de Dublin III-verordening de verantwoordelijke lidstaat is, zou moeten behandelen. In zoverre verzoeker betoogt dat België zijn asielaanvraag overeenkomstig artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 17 van de Dublin III-verordening dient te behandelen omwille van de door hem overige opgeworpen schendingen, laat de Raad gelden dat uit hetgeen volgt blijkt dat deze opgeworpen schendingen niet kunnen aangenomen worden. Verzoeker toont niet aan dat België in casu toepassing zou moeten maken van de soevereiniteitsclausules.

Het eerste onderdeel kan niet worden aangenomen.

2.4. In een tweede onderdeel betoogt verzoeker dat artikel 3 van het EVRM en artikel 3.2 van de Dublin III-verordening geschonden worden, daar de asielprocedure in Spanje zou getuigen van systematische tekortkomingen die aanleiding geven tot een schending van voormelde artikelen.

Artikel 3 EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. *"Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer"* (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66). Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van

slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Verzoeker laat na aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat er in zijn hoofdte een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 EVRM. Verzoeker heeft niet aangegeven dat hijzelf tijdens zijn verblijf in Spanje het slachtoffer is geworden van een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM. Uit het interview dat verzoeker op 30 augustus 2017 aflegde, blijkt dat hij vreest dat hij in Spanje geen bescherming zal genieten en vrees heeft om op straat te belanden.

De Raad benadrukt de zware bewijslast die rust op een vreemdeling die een schending van artikel 3 EVRM inroept, waarbij door de vreemdeling ernstige en duidelijke redenen dienen te worden voorgelegd om het risico als omschreven in artikel 3 EVRM aannemelijk te kunnen maken (zie Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

In casu lijkt de zwakte in het vervullen van deze bewijslast te liggen in de verklaringen van verzoekende partij zelf, die er niet in slaagt een concrete aanwijzing te geven dat zijzelf slecht zou zijn behandeld in Spanje.

De vraag die aan verzoekende partij werd gesteld, is nochtans voldoende duidelijk, en is van aard om te doen aannemen dat verzoekende partij voldoende de kans heeft gekregen om alle concrete informatie die zij ter zake ter beschikking had, te doen gelden. Letterlijk werd aan verzoekende partij gevraagd:

“Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van het Dublinreglement), zouden rechtvaardigen?”

Verzoekende partij komt na herhaaldelijke verklaringen van een verblijf in Spanje niet verder dan de loutere verklaring: *“Ik wil hier blijven. Dit land beschermt mij. Maar in Spanje is er geen bescherming voor Palestijnen. Ik werd daar niet beschermd.”*

Het is dan ook exemplarisch dat, gelet op de zware bewijslast van artikel 3 van het EVRM, verzoekende partij tijdens het verhoor geen enkele aanwijzing naar voren brengt dat zij in Spanje slecht zou zijn behandeld. De uiterst vage beschouwingen dat verzoekende partij geen bescherming zal krijgen in Spanje of op straat zou belanden, tonen niet aan dat zij gedurende haar verblijf in Spanje onderworpen zou zijn aan een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoekende partij verklaarde immers in een hotel te hebben verbleven.

Dit wordt ook in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gemotiveerd.

Wanneer men na een verblijf in Spanje geen concrete en op verzoekende partij zelf betrokken feiten kan naar voren brengen over een vermeende schending van artikel 3 van het EVRM dan is dit op zich reeds een afdoende aanwijzing dat Spanje haar verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

De gemachtigde van de staatssecretaris verwijst niet op kennelijk onredelijke wijze op het gegeven dat de loutere persoonlijke keuze van een asielzoeker voor een bepaalde lidstaat geen reden is om de soevereiniteitsclausule toe te passen.

Verder laat de Raad gelden dat de verzoekende partij er niet in slaagt aan te tonen dat de asielprocedure in Spanje dermate tekortkomingen zou vertonen dat deze aanleiding zouden geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris is overgegaan tot een grondige analyse van het toonaangevende AIDA-rapport, up to date tot 31 december 2016, van het door de European Council on Refugees and Exiles gecoördineerde “Asylum Information Database (AIDA)”-project met betrekking tot de situatie in Spanje wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM bij een verwijdering van verzoekende partij naar Spanje. Ook werd rekening gehouden met de rechtspraak van het EHRM en het Hof van Justitie van de Europese Unie.

De gemachtigde van de staatssecretaris besluit uit bovenvermeld rapport dat niet zonder meer en automatisch kan worden gesteld dat asielzoekers in Spanje automatisch deel uitmaken van een groep die systematisch blootgesteld worden aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in artikel 3 EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn.

De gemachtigde van de staatssecretaris concludeert terecht dat er in Spanje geen situatie aanwezig is waar de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van de Dublin III-verordening aan Spanje worden overgedragen, per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Met haar betoog, waarbij verzoekende partij wijst op beweerde tekortkomingen in de asiel- en opvangprocedure, die zouden blijken uit het rapport van Amnesty International, wordt niet aangetoond dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Spanje heden systeemfouten bevatten die automatisch resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen. Zij focust zich louter op de negatieve berichtgeving, zonder in te gaan op de motivering van de gemachtigde dat deze mankementen niet volstaan om tot een schending van artikel 3 EVRM te besluiten. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij zelf aangaf niet het slachtoffer te zijn geworden van een slechte behandeling tijdens haar verblijf in Spanje. De Raad ziet dan ook niet in hoe dergelijk algemeen rapport, dat de verzoekende partij niet op haar eigen situatie betreft, afbreuk kan doen aan de bestreden beslissing.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet blind is gebleven voor gebeurlijke tekortkomingen, doch dat kon worden vastgesteld dat deze zich niet in die mate opwerpen dat er sprake is van structurele problemen in de asielprocedures in Spanje.

Een schending van artikel 3 EVRM en artikel 3.2 van de Dublin III-verordening wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede onderdeel kan niet worden aangenomen.

2.5. In een derde onderdeel betoogt verzoeker dat België zich overeenkomstig artikel 10 van de Dublin III-verordening als verantwoordelijke lidstaat dient te verklaren omdat zijn zus een asielaanvraag in België zou ingediend hebben.

Artikel 10 van de Dublin III-verordening heeft betrekking op de gezinsleden van een asielzoeker. Dit begrip wordt in artikel 2 als volgt gedefinieerd:

„gezinsleden”: voor zover het gezin reeds in het land van herkomst bestond, de volgende leden van het gezin van de verzoeker die op het grondgebied van de lidstaten aanwezig zijn:

- de echtgenoot van de verzoeker of de niet-gehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden, indien in het recht of de praktijk van de betrokken lidstaat niet-gehuwde paren en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld in het kader van diens recht met betrekking tot onderdanen van een derde land;*
- de minderjarige kinderen van paren als bedoeld onder het eerste streepje, of van de verzoeker, mits zij niet gehuwd zijn, ongeacht of zij volgens het nationale recht wettige, buitenechtelijke of geadopteerde kinderen zijn;*
- indien de verzoeker een minderjarige en ongehuwd is, de vader, moeder of andere volwassene die krachtens de wet of volgens de praktijk van de lidstaat waar de volwassene aanwezig is, voor de verzoeker verantwoordelijk is;*
- indien de persoon die internationale bescherming geniet een minderjarige en ongehuwd is, de vader, moeder of andere volwassene die krachtens de wet of volgens de praktijk van de lidstaat waar de persoon die internationale bescherming geniet aanwezig is, voor hem verantwoordelijk is.”*

Vooreerst merkt de Raad op dat de verzoekende partij tijdens het verhoor van 30 augustus 2017 verklaarde geen in België verblijvende familieleden te hebben, maar wel een in Zweden verblijvende zus, die daar al 27 jaar zou verblijven. Verzoeker maakt op geen enkele manier aannemelijk dat zijn zus, na een verblijf van 27 jaar in Zweden, op heden naar België zou gekomen zijn om alhier een asielaanvraag in te dienen. Bovendien valt de zus van de verzoekende partij niet onder het toepassingsgebied van artikel 10 van de Dublin III-verordening. De zus van de verzoekende partij kan dan ook in het kader van de Dublin III-verordening niet als gezinslid beschouwd worden. De kritiek van verzoekende partij mist derhalve juridische grondslag.

Het derde onderdeel kan niet worden aangenomen.

2.6. In een vierde onderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM omdat hij van zijn zus en haar kinderen gescheiden zal worden.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet aantoonde dat zijn zus, na 27 jaar in Zweden te hebben verbleven, thans in België zou verblijven.

Voorts laat de Raad gelden dat, zelfs in het geval de zus van verzoekende partij in België zou verblijven, de verzoekende partij geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk maakt.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoeker dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer hij zich beroept op art. 8 EVRM. Verzoeker faalt ter zake in de op hem rustende bewijslast.

Een beschermenswaardige relatie wordt tussen meerderjarige verwanten immers niet vermoed. Vooraleer er sprake kan zijn van een beschermenswaardige relatie overeenkomstig artikel 8 van het EVRM tussen een broer en een zus, dienen deze aan te tonen dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan naast deze dan de louter affectieve banden. Verzoeker toont dit niet aan. Verzoeker en zijn zus wonen al 27 jaar apart, zodat zij perfect in staat zijn hun voorgehouden gezinsleven van op afstand te leiden.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig januari tweeduizend achttien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC